

Det er derfor, jeg mener, at denne Lov har Betydning for hele vort Landbrug, men ganske særlig for det mindre Landbrug. Naar man er kommen ind paa at tale om, at det mindre Landbrug lider Uret i denne Sag, saa siger jeg, at det er en Paastand, der er bygget paa Mangel paa Kjendskab til de virkelige Forhold. Det er en Sag, som har den allerførste Interesse for Landbruget og for Konsumenterne, og som jeg derfor tror, at der kun er en eneste forstandig Løsning af, nemlig ved at lade Staten træde til og stikke Landbrugets og Konsumenternes Interesser. Naar det er stikret, og naar det Hensyn er taget, er det mig ganske ligegyldigt, om ogsaa samtlige gamle nationalliberale økonomiske og politiske Doktriner gaa al Kjødets Gaa. Jeg har aldrig nogensinde set noget Godt komme ud af dem, men derimod megen Fortrød, og den Dag, da Alt dette er udryddet, vil være heldig for os.

Der næst maa jeg sige et Par Ord til de ærede Herrer, som have taget denne Sag politisk (Ufbrudelse af Rjær). Ja, det ærede Medlem var jo imellem dem. Til de ærede Medlemmer, der have taget denne Sag saa politisk, at Alt i den er blevet til Politikk, vil jeg sige, at jeg tror, at det er en Misforstaaelse. Den saglige Behandling af Sagerne medfører en anden Behandling af den enkelte Sag end den rent politiske Behandling, under hvilken der kun gjøres en negativ Opposition. Den saglige Behandling af en Sag medfører, at man arbejder sammen, hvor man er enig, uden Hensyn til det politiske Standpunkt. Det tror jeg, at de ærede Medlemmer noget have overset. Der er et æret Medlem, der har talt om Alliancer. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at der ikke er noget saa Uheldigt og Ufornuftigt som politiske Alliancer. De ere ingen Nytte til. Og særlig for Flertallet i dette Thing vil det være uheldigt at slutte Alliancer med hvem det saa var, enten Godseiere eller Profesorer i det andet Thing. En Alliancepolitik duer ikke noget; enhver Politikk maa være bygget paa den Del af Bælgermassens Interesser, som man repræsenterer, og den kan ikke binde sig ved Alliancer, for saa kommer netop det frem, at man slaar af paa alle Sider, og hvad der er det Første, man kommer til lutter utilfredsstillende Resultater, og Alle ende med at sige, at de ere blevne narrede. Derfor er jeg enig med det ærede Medlem, som har udtalt sig imod Alliancer. Jeg vil betragte en Alliance med hvemsomhelst som et fuldstændigt politisk Misgreb. Men jeg tror ikke, at der er Fare derfor. Jeg tror ikke, at Noget vil have Alliance

med os. I saa Henseende kan det ærede Medlem være beroliget. Der er Ingen, som frier, og derfor er der ingen Fare for, at der skal ske en Forlovelse. Men en ganske anden Ting er Samarbejdet. Det er en absolut nødvendig Ting, naar man kommer ud af den Tilstand, hvori vi have levet i adskillig Tid, hvor man fører sin Politikk fuldstændig negativt, hvilket naturligvis er meget berettiget til en given Tid. Under en saadan Tilstand spiller Samarbejdet ingen Rolle. Men naar Politiken skal føres for de positive Resultaters Skyld, hvad Alle jo nu ere enige om er Tidens rette Politikk, saa spiller Samarbejdet en nødvendig Rolle, og jeg sigter særlig til eet Samarbejde: Samarbejdet mellem Folkething og Lands-thing. Vi maa selvfølgelig kunne samarbejde med Folk, som ikke ere vore politiske Meningsfæller, det overser det ærede Medlem, og det er jo ret naturligt, da vi have levet i en lang Periode, hvor vi troede, at ethvert Samarbejde med andre end Meningsfæller var Forræderi. Det er ganske sandt, at der nu er en Overgang til en anden Politikk, og det er naturligt, at de Medlemmer, som endnu have den Anskuelse, at Visnepolitikken er den eneste rigtige Politikk, som skal føres her, maa være paa deres Post imod ethvert Samarbejde. De kunne sige sig selv, at Samarbejde er Visnepolitikens Død. Men de Medlemmer, som mene, at Forhandlingspolitikken nu er det ene Praktiske, altsaa er det, som skal give Rigsdagen den Indflydelse tilbage, som den har haft, bør ikke være bange for Samarbejde. De tage fejl med denne Frygt, de ere for langsomme i Vendingen, vi skulle have Samarbejde, og det faae vi sandelig ikke, naar vi ikke faae det i en Sag, som ikke er politisk og hvor alle Partier ere stikte, en Sag oven i Kjøbet, hvor vi se vore Modstandere være ligejaa hadske og heftige mod hinanden indbyrdes, som de før vare det mod os. Vi se jo Bestyrelserne i deres Blade. Det er formelig afskyelige Ting, som de anføre imod hjerand. Jeg har læst for nylig en Artikel i et Blad, som jeg ikke vil nævne, fordi jeg aldrig nævner Bladenes Navne i Rigsdagen, men som enhver vil kunne kende, hvori der skrives, at det er sørgeligt at se, at en Landboforenings Næstformand, Medlem af en Forening, som har Kongen til Protektor, rejser om i Landet sammen med Redaktøren af Aarhus Amtstidende, som var dømt for Fornærmelser mod Conceilspresidenten eller i ethvert Fald for at have strevet en Artikel, hvori der indeholdtes fornærmelige Udtalelser imod Conceilspresidenten eller noget lignende. Der har man gjort